



УРОКИ ІСТОРІЇ ТРАГЕДІЇ БАБИНОГО ЯРУ ...

Сьогодні ми з глибоким сумом згадуємо одну з найтрагічніших сторінок нашого минулого – 78 років тому у київському урочищі Бабин Яр нацисти почали масові розстріли мирних громадян.

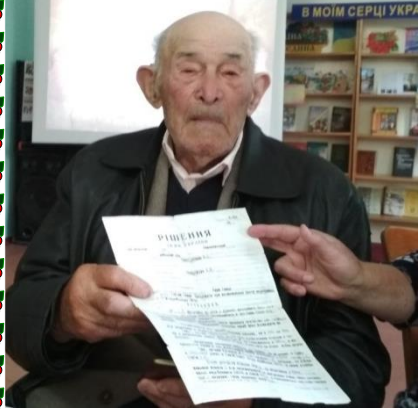
78 роковина трагедії Бабиного Яру є нагодою не тільки згадати жертв війни, але й шанувати героїв опору нацизму, виховувати студентську молодь на прикладах взаємоповаги між народами, духовного подвигу заради порятунку життя людей.

30 вересня 2019 року в читальній залі Новоушицького коледжу ПДАТУ відбулась виховна година-реквієм на тему: «Бабин Яр: без права на забуття», яку підготували та провели викладач історії Бідна В.В., куратори Грохолький М.О. та Кримчак В.В. для студентів II курсу. Серед запрошених директор коледжу Івасик М.В., ветеран війни та праці, працівник нашого закладу - Іткін Ісак Нусімович, людина що на власному прикладі пережила Голокост....

Страшна трагедія єврейської громади Києва, яку зібрали нацисти на околиці Києва і спрямували до урочища Бабин Яр, де загинуло за 2 дні 34 тисячі євреїв. Це місце стало символом Голокосту в Україні. Впродовж війни тут продовжували вбивати євреїв, військовополонених, підпільників, членів ОУН. Цифри знищення – від 100 до 200 тис. чоловік...

Але «Бабині Яри» були в різних місцях України, в т. ч. на Поділлі. На жаль, і в Новій Ушиці, яка до війни була єврейським містечком. В селах Новоушицького району проживало ще кілька тисяч євреїв. Воєнне лихоліття стало для них жахом. В центрі Нової Ушиці створили гетто, куди зігнали всіх євреїв. Там їх чекала повільна смерть від голоду і знущань. Проте окупанти вирішили ці смерті прискорити і «розчистити життєвий простір» для арійської





раси. Було оголошено про рух колони євреїв до станції Дунаївці, нібито для переселення. Конвоїри пострілами присікали будь-яке відхилення від маршруту. На межі Нової Ушиці і с. Філянівка колону ув'язнених повернули ліворуч – до Трихівського лісу, який став місцем масового розстрілу євреїв. І нині там три могили величезних розмірів.

Врятуватися шансів майже не було, але доля дарувала порятунок Іткіну Ісаку Нусімовичу, на той час 16-ти річному хлопчині, який через свій невисокий зріст зумів вибратися з місця розстрілу і втекти... Доля ще багато разів випробовувала його, а він виживав. Постійно пам'ятав, що у

Трихівському лісі втратив батька, маму, братів, дядьків, тіток...Сироту, незважаючи на небезпеку, ще тричі від нацистів рятували українці. За це він безмежно вдячний їм все життя. Після відступу гітлерівців в 1944 році Ісак був мобілізований до Червоної Армії, з боями дійшов до Кенінсберга. Після війни у розпачі від втрати рідних поїхав працювати на Урал, де одружився. Однак туга за рідним краєм не давала спокою.



У середині 50-х років повернувся з сім'єю до Нової Ушиці, де все розпочав з нуля – будував будинок, виховував трьох доньок, 42 роки працював їздовим на учгоспі технікуму (досить незвична для євреїв професія), щороку за старанну роботу отримував подяки і відзнаки. Сьогодні Ісаку

Нусімовичу - 94 роки. В нього світла пам'ять, хоч поганий слух. Він цінує кожен рік свого життя. Кілька десятків років доглядав місце масового розстрілу євреїв в Трихівському лісі, єврейське кладовище. Можливостей емігрувати до багатих країн було кілька: і до Ізраїлю, і до Німеччини, і до США. На виїзд Ісак Нусімович ніколи не погоджувався.

Його слова: «Тут в землі мої батьки, дружина, тут буду я...». Цей дідусь постійно через Інтернет спілкується з родичами і знайомими в різних країнах, але Нову Ушицю, її жителів, які підтримували його все життя, ні на що і ні на кого міняти не хоче. Це його тверда позиція.

В. Шинкаренко

